



# ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ  
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ



# ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ  
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ  
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

[www.isagiastriados.com](http://www.isagiastriados.com)

ΤΕΥΧΟΣ 164

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2017

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα



## Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

*Αγίου Σιλουανού του Άθωνίτου*

**Κ**ύριε, δώσε μας τό Άγιο Πνεῦμα. Μέ Αυτό θά σέ δοξολογοῦμε μέρα καί νύχτα, διότι ἡ σάρκα μας εἶναι ἀδύναμη, ἐνώ τό Πνεῦμα Σου εἶναι ζωντανό καί δίνει στήν ψυχή τή δύναμη νά σέ ὑπηρετεῖ μέ προθυμία. Στερεώνει τό πνεῦμα μας πάνω στήν ἀγάπη Σου, τό κάνει νά βρίσκει σέ Σένα τήν εἰρήνη καί τήν τέλεια ἀνάπαυσή του.

Τό Άγιο Πνεῦμα μοιάζει μέ μία μητέρα γεμάτη τρυφερότητα. Όπως μία μητέρα ἀγαπᾶ τό παιδί της καί τό προστατεύει, ἔτσι καί τό Άγιο Πνεῦμα μᾶς προστατεύει, μᾶς συγχωρεῖ, μᾶς θεραπεύει, μᾶς στερεώνει, μᾶς εὐφραίνει.

Σοῦ ὀφείλουμε χάρη, Κύριε, πού μᾶς ἔχεις δώσει τό Πνεῦμα τό Άγιο πάνω στή γῆ. Ὡ Άγιο Πνεῦμα, μείνε γιά πάντα μαζί μας, γιατί εἶναι καλό γιά ἐμᾶς νά εἴμαστε μαζί Σου. ❖



## Ο ΕΝ ΝΕΚΡΟΙΣ ΕΖΕΥΘΕΡΟΣ

*Ἀρχιμ. Παύλου Ἐγγλεζάκη*

**Α**ληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος». Τοῦτο εἶναι τό ἀπόλυτο γεγονός πού εὐαγγελίζεται σήμερα ὁ χριστιανισμός στόν κόσμο: ὅτι στό μυστικό κέντρο τοῦ κόσμου ἐλύθη ἤδη ἡ φοβερή σύγκρουση τοῦ κακοῦ μέ τό καλό μέ τή γενική, τελειωτική καί ἄνευ ὄρων νίκη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ θάνατος θανατώθηκε, ἡ κρίση κατακρίθηκε, ὁ διάβολος διαβλήθηκε, τό ψέμα διαψεύθηκε, ἡ ἀδικία διορθώθηκε. Ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη καί μαζί του ἀνέστησε ὄλους τούς πεσμένους καί νεκρούς. «Τό φῶς ἐν τῇ σκοτία φαίνει, καί ἡ σκοτία αὐτό οὐ κατέλαβεν».

Ζητοῦν οἱ ἄνθρωποι νά δοῦν τό θαῦμα, νά ψηλαφήσουν τόν Ἀναστάντα. «Ἐρχου καί ἴδε». Naί, στήν Ἐκκλησία. Μόνο ἐκεῖ θά γνωρίσεις τό θαῦμα, θά συναντήσεις τόν Ἀναστάντα Ἰησοῦ, θά βάλεις τό δάκτυλο στά στίγματα, θά πάρεις τό Πνεῦμα πού δωρίζει στους μαθητές, θά φᾶς μαζί του «δειπνον ξένον».

Naί, στήν ἄθλια αὐτή γρηά πού μυρίζει θάνατο, μόνη, παγωμένη, ἐτοιμόρροπη, ξεχασμένη, θά γνωρίσεις τό μυστήριο τῆς Ἀνάστασης, θά δεῖς τί σημαίνει γιά εἴκοσι αἰῶνες νά πεθαίνεις σέ κάθε στιγμή καί νά ἀναστήνεις τήν ἄλλη. Στή στάσιμη καί παραλυμένη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πού ὅμως, σάν ἄλλη γῆ τοῦ Γαλιλαίου, *errur si muone*, «καί ὅμως κινεῖται». Στή



σύναξη τῶν ἁμαρτωλῶν πού μετανοοῦν καί τῶν ἁμαρτωλῶν πού χάνονται, πού ὅμως εἶναι ἡ «Μία Ἁγία». Τό χῶρο ὅπου ἡ ἁμαρτία ὑπάρχει ὅσο καί ἄλλοῦ, ἀλλά πολεμᾶται. Ἐκεῖ ὅπου τό κακό δέν μπορεῖ νά νικήσει τό Θεό, τό σκοτάδι δέν μπορεῖ νά σβύσει τό φῶς.

Ἐκεῖ θά συναντή-  
σεις τή μεγάλη Ἀγάπη  
πού δείχτηκε ἰσχυρό-  
τερη ἀπό τό θάνατο  
καί κινεῖ τά ἄστρα καί  
τόν οὐρανό. Τότε «ὁ



κρατῶν τούς ἑπτά  
ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ καί περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτά  
λυχνιῶν τῶν χρυσῶν» θά βάλει τό διάτρητο χέρι του καί στό  
δικό σου κεφάλι καί θά πεῖ καί σ' ἐσένα: «Μή φοβοῦ· ἐγώ εἰμι  
ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, καί ὁ ζῶν· καί ἐγενόμην νεκρός, καί  
ἰδοῦ ζῶν εἰμι εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων καί ἔχω τάς κλείς τοῦ  
θανάτου καί τοῦ ἄδου». Καί τότε θά φωνάξεις κι ἐσύ:

Χριστός Ἀνέστη!

Καί θά ἀπαντήσουν μυστικά τά σύμπαντα:

Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Τί κι ἂν «Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι  
Θεός».

Καί πάλι Χριστός Ἀνέστη! ❖



## Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

*Μητροπολίτη Λεμεσού Ἀθανασίου*

**Μ**ηδενίστηκε γιά ἐμᾶς ὁ θάνατος, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νίκησε γιά ἐμᾶς τό φόβο τοῦ θανάτου κι ἔτσι δέν ὑπάρχει θάνατος. Γι' αὐτό τό λόγο στήν Ἐκκλησία δέν λέμε «νεκροταφεῖο» ἀλλά κοιμητήριο. Ὁ θάνατος εἶναι ἕνας ὕπνος «ἄχρι καιροῦ», διότι γιά τήν Ἐκκλησία οἱ ἄνθρωποι ζοῦν. Γι' αὐτό προσευχόμαστε γιά τούς κεκοιμημένους, γι' αὐτό αισθανόμαστε στή Θεία Λειτουργία ὅτι εἴμαστε ζῶντες ὅλοι. Ὁ Χριστός μέ τή Σάρκωσή Του νίκησε βασικά πράγματα. Νίκησε τό χώρο, τό χρόνο καί τό θάνατο κι ἔτσι μέσα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας τά πάντα ὑπερβαίνονται.

Ὁ θάνατος παραμένει ἕνα γεγονός τραγικό τό ὅποιο δέν τό ἀποδεχόμαστε, διότι εἶναι κάτι ἔξω ἀπό τή φύση μας. Δέν εἴμαστε πλασμένοι νά πεθαίνουμε· γι' αὐτό εἶναι τραγωδία γιά μᾶς ὁ θάνατος. Ἔρχεται ὁ Χριστός καί παραδίδει ἐκουσίως τόν ἑαυτό Του στό θάνατο καί νικιέται ὁ θάνατος. Ἐνῶ προηγουμένως, ἀναφέρουν οἱ Πατέρες, ἦταν ὁ θάνατος φοβερός γιά τόν ἄνθρωπο, διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γίνεται ὁ ἄνθρωπος πλέον φοβερός γιά τό θάνατο, ἀφοῦ διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καταργήθηκε τό κράτος του. Γι' αὐτό λέμε στήν Ἐκκλησία: «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας». Κατάργησε τό θάνατο ὁ Χριστός, δέν ὑπάρχει θάνατος. «Μηδεῖς φοβείσθω θάνατον». Γιά ποιό λόγο; Γιατί μᾶς ἐλευθέρωσε ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος. Εἶναι λοιπόν ὁ θάνατος ἕνα γεγονός παροπλισμένο γιά τό χριστιανό, παρόλο πού δέν τό ἀποδεχόμαστε. ❖



## Η ΑΓΑΠΗ ΩΣ ΥΠΕΡΒΑΣΗ

*Μητροπολίτη Ἀντωνίου τοῦ Σουρόζ*

**Θ**υμᾶμαι ὅταν ἦμουν πρωτοετής φοιτητής. Ἦμουν στό χειρουργικό τμήμα καί εἶχαμε ἓνα νεαρό παιδί πού πέθαινε ἀπό ἓνα τεράστιο ἀπόστημα στό πόδι. Τόν εἶχαν βάλει σέ ξεχωριστό δωμάτιο λόγω τῆς φριχτῆς μυρωδιάς.

Τόν ἐπισκέφτηκα μαζί μέ τήν προϊσταμένη. Ὁ νέος, ἦταν κάπου 16-17 ἐτῶν, γύρισε πρός τήν μεσόκοπη γυναίκα καί τῆς εἶπε: «Προϊσταμένη, θά πεθάνω πρὶν ἀπό τό ἐπισκεπτήριο. Δέν θά προλάβω νά ἀποχαιρετήσω τή μητέρα μου καί νά μέ φιλήσει πρὶν πεθάνω. Φίλησέ με ἐσύ ἀντί γι' αὐτήν». Ἡ προϊσταμένη ἔκανε βήματα πίσω, εἶπε «δέν μᾶς ἐπιτρέπεται νά φιλάμε τούς ἀσθενεῖς» καί βγήκε ἀπό τό δωμάτιο.

Ἐγώ τόν πλησίασα καί τοῦ εἶπα: «Δέν εἶμαι μητέρα, ἀλλά μπορῶ νά εἶμαι ἀδελφός σου» καί τόν φίλησα. Τόν ἀποχαιρέτησα καί βγήκα ἀπό τό δωμάτιο. Ἐκεῖ στεκόταν ἡ προϊσταμένη κι ἔκλαιγε. «Ἦταν λάθος μου» εἶπε, «λάθος μου, ἀλλά ἡ μυρωδιά ἦταν τέτοια πού μοῦ ἤρθε ἐμετός, δέν μποροῦσα νά τόν φιλήσω ὅπως μοῦ τό ζήτησε γιά νά πεθάνει ἐν εἰρήνῃ».

Καταλαβαίνετε πού βρίσκεται ἡ ἀγάπη; Ἄν ἡ γυναίκα αὐτή εἶχε μπορέσει ἐκείνη τή στιγμή νά ὑπερβεῖ τό συναίσθημα τῆς ἀηδίας καί νά πεῖ: «Ὅτι καί νά μοῦ συμβεῖ, αὐτό τό παιδί χρειάζεται ἓνα φιλί ἀπό μία μητέρα καί θά τοῦ τό δώσω. Ὅτι καί νά συμβεῖ σέ μένα δέν ἔχει σημασία καμία, σημασία ἔχει αὐτό τό παιδί». ❖



## Η ΘΛΙΨΗ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

*Αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ*



Ψυχή πού ἔχει κυριευτεῖ ἀπό θλίψη χάνει κάθε καλή διάθεση, ἐξασθενεῖ καί δέν μπορεῖ οὔτε νά δεχτεῖ μία



συμβουλή ἀπό κάποιο φωτισμένο ἄνθρωπο οὔτε καί νά ἀποκριθεῖ μέ ἡρεμία. Ἡ θλίψη εἶναι ἕνα σκουλήκι πού σιγοτρῶει τήν καρδιά. Αὐτός πού ἔχει πολεμήσει τά πάθη του βγαίνει νικητής

ἀπό τή θλίψη. Ὅμως ἐκεῖνος πού παραμένει ὑποταγμένος σέ αὐτά δέν θά ἀποφύγει τόν ἐναγκαλισμό μέ τή θλίψη. Ὅπως ἡ φωτιά καθαρίζει τόν χρυσό ἔτσι καί τό κατά Θεόν πένθος καθαρίζει τήν καρδιά τοῦ ἀμαρτωλοῦ.

Γιά τίς παθολογικές καταστάσεις ὅπως ἡ στεναχώρια καί ἡ ἀπογοήτευση ὑπάρχει θεραπεία καί εἶναι ἡ προσευχή, ἡ ἀποχή ἀπό τίς ἀνούσιες κουβέντες, ἡ χειρονακτική ἐργασία στό μέτρο τῶν δυνατοτήτων καθενός, ἡ ἀνάγνωση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἡ ὑπομονή. Ἡ ἀρρώστια αὐτή γεννιέται ἀπό τή μικροψυχία, τήν ὀκνηρία καί ἀπό τίς ἀνώφελες συζητήσεις. ❖



## ΦΟΒΛΗΛΙ . . .



οβᾶμαι:

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους

Αὐτόν πού κατακρίνει ἀσύστολα ἐμπρός μου·  
ἀφοῦ θά κάνει τό ἴδιο κάποτε καί γιά μένα.  
Αὐτόν πού ἐκφράζει εὐκαίρως-ἀκαίρως τήν ἀγάπη του·  
γιατί προσπαθεῖ νά κρύψει τήν ἀνυπαρξία της.  
Αὐτόν πού προσεύχεται μόνο ὅταν θέλει κάτι·  
γιατί τό ἴδιο θά συμπεριφερθεῖ καί σέ μένα.  
Αὐτόν πού ἀγωνίζεται μέ νύχια καί μέ δόντια νά μήν κάνει τό  
κακό·  
γιατί θά ἔναι σκληρός μαζί μου, ὅταν μέ δεῖ νά ἀμαρτάνω.  
Αὐτόν πού δέν ἔκλαψε γιά τήν κατάντια του·  
γιατί ἡ καρδιά του δέν μαλάκωσε.  
Αὐτόν πού δέν ἔκλαψε γιά κάποιον ἄλλο·  
γιατί δέν ξέρει τί εἶναι νά ταυτίζεις τόν ἑαυτό σου μέ τόν ἄλλο.  
Αὐτόν πού περιορίσε τήν ἐλεημοσύνη σέ ὑλικά·  
γιατί δέν γνώρισε τή συμπόρευση.  
Αὐτόν πού προσεύχεται χωρίς ἀναστεναγμό·  
γιατί δέν ἔνωσε τόν πόνο τοῦ κόσμου.  
Αὐτόν πού περιμένει νά τοῦ μιλήσει ὁ Θεός καθώς καί ὅποτε  
ὁ ἴδιος θέλει·  
γιατί εὐκόλα γίνεται ἄπιστος καί ἄθεος.  
Αὐτόν πού εὐφραίνεται μόνο στίς μεγαλόπρεπες πανηγύρεις  
καί λειτουργίες·  
γιατί δέν γεύτηκε τήν ὁμορφιά τῆς ἀπλότητας.  
Αὐτόν πού διαχωρίζει τόν ἑαυτό του ἀπό τούς ἄσωτους καί δι-  
εφθαρμένους·





γιατί ποτέ δέν κατανόησε τό λόγο τοῦ Χριστοῦ: «τελῶναι καί πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Αὐτόν πού εἰρωνεύεται τούς ἀδύνατους καί δειλούς·

γιατί ἀδυνατεῖ νά διακρίνει τά χαρίσματα πού κρύβουν.

Αὐτόν πού θέλει νά καλουπιάσει τούς ἀνθρώπους σέ συμπεριφορές·

γιατί ἀγνοεῖ τό μεγαλεῖο τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου.

Αὐτόν πού περιμένει τήν ὀλοκλήρωσή του ἀπό ἕναν ἄνθρωπο·

γιατί θ' ἀπογοητευτεῖ, ὅταν κατανοήσει πώς δέν εἶναι Θεός.

Αὐτόν πού συνεχῶς τρέχει κι ἀσχολεῖται·

γιατί δέν ἔμαθε ἀκόμη πώς στήν ἡσυχία γνωρίζεται ἡ ὁμορφιά τῆς Ζωῆς.

Αὐτόν πού προσκολλήθηκε στήν οἰκογένειά του·

γιατί ἔκρυψε τήν προέκταση τοῦ ἐγκεντρισμοῦ του.

Αὐτόν πού ἀσχολεῖται συνεχῶς μέ τόν ἑαυτό του καί τά προβλήματα του·

γιατί θεραπεία ἀπό τά ψυχολογικά του δέν θά δεῖ.

Αὐτόν πού ψάχνει τήν ἀγάπη καί τή στοργή σέ δρόμους ἐπικίνδυνους καί ἀμφίβολους·

γιατί κινδυνεύει ἀπό τήν ἀπογοήτευση πού ὀδηγεῖ στήν ἀπόγνωση.

Αὐτόν πού ἔξαρτᾶ τήν ψυχοσωματική ἐπιβίωσή του ἀπό ἄλλο·

γιατί θά μείνει μετέωρος καί ἀνήμπορος κάποια μέρα.

Τέλος, φοβᾶμαι τόν αὐτάρκη, τόν ἐγώιστῆ καί τόν

ὑπερήφανο, γιατί μέσ στή μοναξιά του βιώνει τήν κόλαση,

ἀφοῦ δέν ἔχει εἰρήνη, χαρά καί ἀνάπαυση. Ἀλλά φοβᾶμαι

κυρίως τόν ἑαυτό μου μήπως οἱ «φοβίες μου» εἶναι ἡ

διάγνωσή μου ... ❖



## Ο ΆΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

*Δρα Δημήτρη Καραγιάννη*



Θεός της Όρθοδοξίας δέν είναι μιά ιδέα, αλλά μιά συγκεκριμένη όντότητα, μέ τήν όποία μπορεί νά ύφίσταται μιά προσωπική σχέση. Μιά όντότητα πού δέν θά κατανοηθεί ποτέ πλήρως. Ή άνθρωπότητα όμως στό διάβα τών αιώνων καί μέ τήν αύξηση τών έπιστημονικών γνώσεων θά καταγράφει μέ έκπληξη τήν παρουσία τής άπειρης σοφίας Του, ένω μέσα από τίς βιωμένες προσωπικές έμπειρίες θά γίνεται κοινωνός του ζωοποιού ένδιαφέροντός Του.

Ό άνθρωπος πού πιστεύει έλκεται από τήν όμορφιά καί τήν άγάπη του Θεού. Νιώθει έκθαμβος μέ τήν παρουσία του Θεού, πού του άποκαλύπτεται, είτε στην όμορφιά τής φύσης, είτε στην ύπαρξη τών άλλων ανθρώπων, είτε κάποιες στιγμές καί στον ίδιο προσωπικά.

Ό άνθρωπος τής πίστης ζει ούσιαστικά καί γνήσια τήν έμπιστοσύνη του προς τήν άπειρη καί άνέκφραστη μ' ανθρώπινους χαρακτηρισμούς άγάπη του Θεού. Βιώνει τό ζωοποιό έλεος του





Θεοῦ, Δημιουργοῦ τῶν πάντων, πού ἀναζωογονεῖ διαρκῶς τήν πεπτωκυῖα φύση. Ἐπιζητεῖ τή δικαιοσύνη καί τήν κρίση τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τήν ταυτίζει μέ τό ἀσύλληπτο γιά τούς ἀνθρώπους ἔλεός Του, πού ἀναζητᾶ λόγους ὄχι γιά νά τιμωρήσει, ἀλλά γιά νά καταξιώσει, σώσει, ἀναδειξοῦ τό ἀνθρώπινο πρόσωπο.

Ὁ ἄνθρωπος πού βιώνει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή του, δέν περιμένει τή μετά θάνατο ζωή γιά νά δικαιωθεῖ. Δέν στεριεῖται κάτι, ὥστε νά περιμένει τήν ἀνταπόδοση. Ἀντίθετα, νιώθει ὑπόχρεος γιά τή χάρη πού τοῦ ἔχει προσφερθεῖ. Αὐτή τή χάρη πού ἐξαφανίζεται ὅποτε τήν θεωρεῖ ὡς ἀτομική του κατάκτηση καί πού πολλαπλασιάζεται ὅποτε τήν μοιράζεται μέ τούς ἄλλους.

Ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει καί κοινωνεῖ μέ τόν Θεό γνωρίζει ὅτι τό κακό δέν ἔχει ὄντοτητα. Εἶναι τό σκότος, δηλαδή ἡ ἀπουσία φωτός. Ἐπομένως δέν ἔχει καμιά δύναμη καί καμιά τύχη ἀπέναντι σ' Αὐτόν πού εἶπε «Ἐγώ εἰμι τό φῶς», γιατί ἡ παρουσία τοῦ φωτός «βγάξει ἔξω τό σκότος». Δέν κατακρίνει τούς ἄλλους ἀνθρώπους, γιατί ζεῖ τό «μνήσθητι τῶν ἁμαρτωλῶν ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ».

Ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως γνωρίζει τήν ἀνεπάρκειά του. Βιώνει τήν ἀπιστία του ὡς στέρηση, ὡς ἀποσυντονισμό. Ὡς ἀποπροσανατολισμό. Προσπαθώντας νά εἶναι αὐθεντικός καταγράφει τήν ἀνεπάρκειά του, ἀλλά χαίρεται γνήσια καί πλήρως τήν κάθε στιγμή, ὅταν, ξαναβρίσκοντας τόν προσανατολισμό του, μπορεῖ νά ξαναζεῖ τήν ὁμορφιά τῆς ζωῆς. Ὁ Θεός γιά τόν ἄνθρωπο τῆς πίστεως εἶναι ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ του, «ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν καί ζωῆς χορηγός» πού εἶναι πάντα ἐκεῖ γιά ὅποιον Τόν θελήσει. ❖



## Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΙ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ

Άββᾶ Νικήτα



Ὁ ἄσκητος μοναχοὶ ἤθελαν νὰ ἀσκητέψουν μαζί. Ὁ πρῶτος συλλογίστηκε:

- "Ὁ,τι θέλει ὁ ἀδελφός, ἐκεῖνο καί θά πράξω. Καί ὁ ἄλλος, ὅμως, σκέφθηκε τό ἴδιο:

- Θά κάνω πάντα τό θέλημα τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Κ' ἔζησαν ἔτσι μαζί, μέ πολλή ἀγάπη, γι' ἄρκετά χρόνια. Ὡστόσο, βλέποντας ὁ διάβολος τήν ἀγάπη καί τήν ὁμόνοιά τους, δέν μπορούσε νὰ τό ὑποφέρει, καί βάλθηκε νὰ τοὺς χωρίσει. Πάει, λοιπόν, ὁ δαίμονας καί στέκεται μπροστά στήν πόρτα τους, καί φαινότανε στόν ἕνα μοναχό σάν περιστέρι καί στόν ἄλλο σάν κουρούνα. Λέγει, λοιπόν, ὁ ἕνας στόν ἄλλο:

-Βλέπεις, ἀδελφέ, κείνο τό περιστέρι;

-Δέν εἶναι περιστέρι, τοῦ λέει ὁ ἄλλος, εἶναι κουρούνα.

Καί μ' αὐτή τή διαφωνία, γιά τό τί ἔβλεπε ὁ καθένας, ἄρχισαν νὰ φιλονεικοῦν, λέγοντας καί ὑποστηρίζοντας ἄλλο ὁ ἕνας, ἄλλο ὁ ἄλλος. Κ' ἔφτασαν στό τέλος νὰ χτυπηθοῦν τόσο πολύ, πού πληγώθηκαν. Καί, πρὸς μεγάλη χαρά τοῦ διαβόλου, χωρίστηκαν ὁ ἕνας ἀπ' τόν ἄλλο, ζώντας σάν ξένοι.

"Ὑστερ' ἀπό τρεῖς μέρες, ὅμως, συνήλθαν ἀπ' τή μέθη τοῦ θυμοῦ καί μέ σύνεση ξαναγύρισαν στήν πρώτη τους κατάσταση." Ἐβαλαν, λοιπόν, μετάνοια ὁ ἕνας στόν ἄλλο, κι ἄρχισαν νὰ ἐξομολογοῦνται καί νὰ φανερώνουν ὁ ἕνας στόν ἄλλο ἐκεῖνο πού εἶχαν στήν καρδιά τους ὅταν πρωτοσιμίζανε, δηλαδή νὰ κάνει ὁ ἕνας τό θέλημα τοῦ ἄλλου. Καί γνωρίζοντας ἔτσι τόν πόλεμο πού τοὺς εἶχε στήσει ὁ αἰώνιος ἐχθρός, ἔμειναν πιά γιά πάντα μαζί, μέ εἰρήνη καί ὁμόνοια σέ ὅλα. ❖

Ἀπό το Γεροντικό.



## ΖΩΝΤΑΣ ΗΛΑΖΙ

π. Φιλόθεου Φάρου

**Σ**νας άνθρωπος πού είναι ύποχρεωμένος νά ζει πολύ κοντά σέ άλλους ανθρώπους χρειάζεται νά τηρεῖ κάποιους άπλούς καί πρακτικούς κανόνες πρós ὄφελός του: οἱ άπόντες δέν συζητοῦνται ποτέ ἔτσι πού νά ζημιώνονται καί νά ύποτιμοῦνται, νά μή λέγονται γιά κανέναν άπό αὐτούς ιστορίες. Μία παλιά άραβική παροιμία δίνει μία περαιτέρω πρακτική συμβουλή: «ὅταν δοκιμάζεις τόν πειρασμό νά πεις μία ιστορία γιά κάποιον ἄλλο, κάνε τήν ιστορία νά περάσει μέσα άπό αὐτές τίς τρεῖς πύλες: Εἶναι ἀλήθεια; Εἶναι ἀνάγκη νά εἰπωθεῖ; Εἶναι καλοσυνάτη; Ἄν ἡ ιστορία μπορεῖ νά περάσει καί άπό τίς τρεῖς πύλες μπορεῖ νά τήν πεις χωρίς φόβο. ❖



**Ὁ** ἔπαινος τῶν ανθρώπων άφήνει κάποια πίκρα μέσα στήν καρδιά μου, κι ἡ κατηγορία γιά μία στιγμή μέ θλίβει, ἀλλά ὕστερα μέ κάνει ταπεινότερο καί πιό κοντά στό θεό.

Φώτης Κόντογλου



## ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

## ΆΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ



Ε

Άγιος Έπιφάνιος γεννήθηκε τό 315 σ' ένα χωριό τής Παλαιστίνης από γονείς χριστιανούς. Σέ ήλικία δέκα έτών έμεινε όρφανός· τότε κινδύνεψε νά πεθάνει, αλλά τόν υίοθέτησε ένας πλούσιος Ίουδαίος. Ό Ίουδαίος τόν έστειλε νά σπουδάσει στήν Άλεξάνδρεια καί πεθαίνοντας τοῦ άφησε όλη τήν περιουσία του. Ό άγιος Έπιφάνιος σέ ήλικία είκοσι έτών βαπτίσθηκε, μοίρασε ύστερα τήν περιουσία του καί πήγε κι έγινε μοναχός σ' ένα μεγάλο μοναστήρι τής Λιβύης, έχοντας γέροντα καί πνευματικό όδηγό τόν άγιο Ίλαρίωνα. Ύστερα από χρόνια, θέλοντας νά διαδώσει τό μοναχισμό στήν πατρίδα του, γύρισε στήν Παλαιστίνη καί ίδρυσε εκεί μοναστήρι, τό όποίο διοίκησε πνευματικά τριάντα χρόνια.

Ό άγιος Έπιφάνιος έζησε όλωσδιόλου φτωχός καί άκτήμονας. Κάποτε τόν αιχμαλώτισαν ληστές, αλλά, όταν είδαν πώς δέν είχε τίποτε, τόν άφησαν έλεύθερο. Τόσο είχε διαδοθεί ή φήμη τής άγιοσύνης του, ώστε οί έπίσκοποι τής Παλαιστίνης κινήθηκαν νά τόν εκλέξουν έπίσκοπο. Όταν τό έμαθε, έφυγε στήν Κύπρο, páλι κοντά στό γέροντά του Ίλαρίωνα. Όταν πέθανε ό έπίσκοπος Κωνσταντίας, τής σημερινής δηλαδή Σαλαμίνας τής Κύπρου, ό άγιος Έπιφάνιος, μέ τήν έπιμονή τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ, αναγκάσθηκε νά τόν διαδεχτεί στόν έπισκοπικό θρόνο.



Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος εἶναι πατέρας καί διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας. Τόν ὀνόμασαν πεντάγλωσσο, γιατί μιλοῦσε πέντε γλώσσες, τήν ἑλληνική, τή λατινική, τήν ἑβραϊκή, τή συριακή καί τήν αἰγυπτιακή. Προπάντων ἡ μέριμνά του ἦταν ἀκοίμητη γιά τήν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων καί τά συγγράμματα πού ἄφησε εἶναι πηγὴ γιά τήν Ὁρθόδοξη πίστη. Θεωρεῖται ὁ Πατέρας τοῦ Κυπριακοῦ αὐτοκεφάλου. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 12 Μαΐου. ❖



**Κ**ακομοιριά εἶναι ἀπ' τίς πιό μεγάλες φτώχειες τοῦ χριστιανισμοῦ. Τό μεγαλύτερο λάθος εἶναι αὐτὴ τήν κακομοιριά νά τή λέμε ταπεινώση.

*Μοναχός Μωσῆς Ἀγιορείτης*

**Ν**άθεσε στόν Κύριον τήν ἀσθένεια τῆς φύσεώς σου, ἀναγνωρίζοντας πλήρως τήν ἰδική σου ἀδυναμία, καί τότε θά λάβεις τό χάρισμα τῆς σωφροσύνης, χωρίς νά τό καταλάβεις.

*Ἄγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος*

# ΠΟΤΕ ΝΑ ΚΛΑΨΕΙΣ

Βασιλικής Ράλλη

**Μ**

ήν κλαῖς γι' αὐτόν πού μέσ στον πόνο του  
ἀφήνει εὐκόλα τό δάκρυ νά κυλήσει.  
Κι ἂν Γολγοθαῶς βρεθεῖ στό δρόμο του  
θά ξέρει Κυρηναῖο νά ζητήσει.

Μήν κλαῖς γι' αὐτόν πού στή φουρτούνα του  
σπεύδει τό «SOS» ἀμέσως νά φωνάξει,  
πρίν νά βουλιάξει ἡ βαρκούλα του  
κάποιο λιμάνι θά βρεθεῖ ν' ἀράξει.

Κλάψε γι' αὐτόν πού μέσ στό γέλιο του  
τά δάκρυα τοῦ πόνου του ξεσπάει ...  
πού τό θλιμμένο χαμογέλιό του  
δείχνει καημό πού δέν τόν μαρτυράει.

Κλάψε γι' αὐτόν πού στό σκοτάδι του  
δέν τό τολμᾶ λαμπάδα νά ζητήσει.  
Κι ἄστρο λαμπρό γίνε στό βράδυ του...  
Μήν τόν ρωτήσεις ἂν θά τό θελήσει.

